

[Ministeren for kulturelle anliggender]

ger og strømninger få udtryksmuligheder. Kun gennem en indsats fra det offentlige side kan dette sikres.

Netop nu er det vigtigere end nogen sinde at fastholde samfundets kulturpolitiske ansvar, fordi vi med sikkerhed ved, at bl.a. den teknologiske udvikling i de kommende år vil skabe et stærkt stigende behov for kulturtilbud.

Der er opgaver, som det er nødvendigt at staten løser, f.eks. støtten til kunstkabelsen og opretholdelsen af de centrale kulturinstitutioner, og der er andre opgaver, hvis løsning må være en forpligtelse for kommunerne. Hvis staten påtager sig at opfylde ønsker om støtte på områder, som naturligt hører under de kommunale instansers ansvar, forringer man mulighederne for, at de centrale opgaver kan blive løst.

Regeringen er ikke på alle punkter og i alle enkeltheder enig i den nærmere udformning, kulturpolitikken har fået i tidligere år. Nogle af de holdninger, der har præget denne politiks gennemførelse, må vi lægge afstand til.

Der har været talt meget om »finkultur« kontra »folkelig kultur« og om »græsrodsbevægelser«, så meget, at det måske har ført til, at man har forsømt at gøre tilstrækkeligt for kvaliteten i kunsten og kulturen og har gjort for lidt for at skabe forbedrede arbejdsforhold for de kunstnere, der har vist, at de kan præstere noget.

Man kan heller ikke undgå at få det indtryk, at for mange af kulturområdets ressourcer har været sat ind på at skabe – og måske især administrere – omfattende tilskudssystemer, hvis opretholdelse næsten synes at være blevet et formål i sig selv. Det kan ikke være meningen, at der omkring de offentlige støtteordninger skal gro et stort bureaukrati op befolket med administratorer, der ofte arbejder under langt bedre og trygkere økonomiske forhold end de kunstnere, ordningerne skulle være til fordel for. Der er i den nuværende situation al mulig grund til at se på, om ikke tingene kan gøres på en enklere og mere rationel måde, så bevillingerne i højere grad kommer de egentlige formål til gode. Det må være indholdet og ikke rammerne, der er det afgørende.

I kulturpolitikken, som den hidtil har været ført, er der desuden områder, der ufortjent er kommet til at stå i skyggen bevil-

lingsmæssigt såvel som i den offentlige debat. Det gælder f.eks. museerne, forskningsbibliotekerne og arkiverne.

Regeringen lægger helt afgørende vægt på, at kulturlivet bliver præget af en mangfoldighed af kulturtilbud, som folk frit kan vælge imellem. Valgfrihed bør herske på alle områder. Ingen bør bestemme, hvad folk »har godt af« at høre og se. Regeringen mener, at man i kulturpolitikken – som på andre områder – roligt kan have tillid til folks sunde dømmekraft.

Beslutning må nu tages om at ophæve Danmarks Radios monopolstilling, som tiden for længst er løbet fra, og vi må gøre det muligt for befolkningen frit at kunne modtage radio og TV i den udstrækning, det er teknisk muligt.

Kvalitet, mangfoldighed og valgfrihed er nøgleordene for regeringens kulturpolitik.

Vi må sikre, at kunstnerne har rimelige vilkår at arbejde under.

Vi må sikre rimelige betingelser for vore store kulturinstitutioner, for museerne, arkiverne og bibliotekerne og for Det kongelige Teater.

Vi må sikre, at alle stadig har adgang til et bredt udbud af dansk og fremmed litteratur.

Vi må sikre vore kulturelle uddannelsesinstitutioner og deres kvalitet.

Såvel regeringens ønske om bedre forhold for disse kulturelle områder som de kulturpolitiske beslutninger, der er truffet i denne folketingssamling, vil betyde, at det i de kommende år vil være nødvendigt med en vis forøgelse af de kulturelle bevillinger.

Jeg vil herefter nærmere omtale de opgaver, som allerede er under løsning, eller som forestår:

*Folkebiblioteker og forskningsbiblioteker.* Med den ændrede folkebibliotekslov fra 1983 har kommunerne det fulde ansvar for såvel det kvalitative som det kvantitative niveau for folkebibliotekerne inden for rammerne af biblioteksloven og -bekendtgørelsen. Disse rammer opretholder gratisprincippet og den lige adgang for alle til at bruge biblioteket, men stiller kun absolut krav om bogligt materiale på folkebibliotekerne. Oprettelse og drift af musikbiblioteker er fortsat en frivillig sag for kommunerne.

Som en forudsætning for, at kommunerne kan klare deres opgaver inden for folkebibli-